

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie z powództwa M. W. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 75.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot i dat szczegółowo wskazanych w wyroku, a nadto sumę 9.167,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(wyrok k. 142 – 143, uzasadnienie k. 147 - 154)

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana zaskarżając go w całości i stawiając następujące zarzuty:

1) wadliwe ustalenia faktyczne poprzez stwierdzenie, że powodowi wypowiedziano umowę z przyczyn zbieżności stanowiska powoda w kontekście wyników ekonomicznych spółki, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, że przyczynę rozwiązania umowy z powodem stanowiło stwierdzenie, że powód nie wykonuje swoich powinności w zakresie współpracy z franczyzobiorcami oraz w zakresie działalności marketingowej i reklamowej;

2) wadliwa wykładnia § 13 umowy łączącej strony wyrażająca się w stwierdzeniu, że rozwiązanie umowy z powodem wymagało spełnienia procedury z § 13 ust. 2 umowy, tj. poprzedzenie go wezwaniem do zaprzestania określonych działań, usunięcia skutków tych działań, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego postanowienia prowadzi do wniosku, że procedura ta stosowana powinna być w sytuacji, gdy zleceniobiorca działa, a jego działanie przyniosło negatywne skutki, natomiast sytuacja, gdy zleceniobiorca zachowuje się biernie i nie wypełnia swoich obowiązków umownych nie wymaga zastosowania takiego wezwania;

3) naruszenie art. 65 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni woli J. K. w zakresie wręczonego powodowi wypowiedzenia poprzez stwierdzenie, że nastąpiło na podstawie § 11.2 umowy łączącej strony, w sytuacji gdy materiał dowodowy daje podstawy do stwierdzenia, że podstawą decyzji o rozwiązaniu współpracy z powodem były okoliczności, o których J. K. dowiedziała się w rozmowie z franczyzobiorcami, a zatem należy je tłumaczyć jako złożone w konsekwencji powzięcia wiadomości o niewykonywaniu i wadliwym wykonywaniu działań, do których powód był zobowiązany;

4) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolne stwierdzenie, że zeznania wszystkich świadków zostały przygotowane przed postępowaniem, podczas gdy analiza zeznań każdego ze świadków prowadzi do wniosku, że świadkowie istotnie wskazywali na pewne ogólne pola, na których tle mieli zastrzeżenia, jednakże opisywali je z własnego punktu widzenia;

5) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolne stwierdzenie, że zeznania świadków zostały przygotowane przed postępowaniem i odmówienie wiarygodności zeznaniom świadka P. C., podczas gdy zeznania te odpowiadają zeznaniom powoda, które sąd uznał za wiarygodne w zakresie w jakim świadek zeznawał, że istniała potrzeba napraw, a w zakresie naprawy drogi świadek sam na własny koszt organizował zagęszczarkę;

6) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak dostatecznego wskazania w uzasadnieniu konkretnych przyczyn, na podstawie których sąd uznał zeznania wszystkich świadków za przygotowane przed postępowaniem oraz brak wyjaśnienia jakie elementy zastrzeżeń świadków wobec powoda sąd uznał za identyczne i na tej podstawie stwierdził, że są niewiarygodne.

W konkluzji pozwana wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego przed Sądem I instancji, a także o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem II instancji.

(apelacja k. 158-160v)

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na apelację k. 175 - 176)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniesie się do zarzutów naruszenia procedury (pkt 4 – 6 petitum apelacji) oraz wiążącego się z nimi zarzutu poczynienia wadliwych ustaleń faktycznych (pkt 1 petitum apelacji). Podnieść od razu należy, że wadliwe ustalenia faktyczne nie stanowią odrębnej kategorii zarzutów znanej procedurze cywilnej, ale są zawsze wynikiem naruszenia przepisów proceduralnych traktujących o ocenie dowodów i czynieniu na tej podstawie ustaleń faktycznych (art. 233 § 1 k.p.c.).

Bezzasadne są zarzuty z pkt 4 i 5 petitum apelacji dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) przy dokonywaniu oceny zeznań świadków zgłoszonych przez stronę pozwaną. Przede wszystkim jednak zauważyć należy, że jak słusznie zauważył w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy, treść tych zeznań nie ma dla sprawy większego znaczenia. Dzieje się tak dlatego, że przedmiotem tych zeznań są kwestie wywiązywania się przez powoda z obowiązków administrowania mieniem pozwanej spółki i współpracy z franczyzobiorcami. Nawet ewentualne zaniedbania powoda na tych polach mogłyby stanowić, co najwyżej, podstawę do rozwiązania umowy w trybie § 13 ust. 1 lit.b), a skoro pozwany nie wyznaczył powodowi terminu na usunięcie skutków uchybień (wymóg z § 13 ust. 2 umowy) i nie złożył nowego oświadczenia, które skróciłoby okres wypowiedzenia, to kwestie te są dla sprawy bezprzedmiotowe.

W dalszej części uzasadnienia wykazane zostanie, że bierne zachowanie powoda a nie tylko działania przynoszące negatywne skutki wymagały wszczęcia procedury, o której mowa w § 13 ust. 2 umowy (zarzut z pkt 2 petitum apelacji).

Teza Sądu I instancji o przygotowaniu zeznań świadków strony pozwanej na potrzeby postępowania wygłoszona została jedynie na marginesie rozważań, ale znajduje uzasadnienie z przyczyn, wskazanych przez ten Sąd na stronie 4 uzasadnienia wyroku (akapit 2). Sąd Okręgowy argumentację tę w całości podziela a jej powtarzanie jest zbędne.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania względnie doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie zainteresowanej o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., III CKN 4/98, Legalis).

Jedynie wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to tego rodzaju ocena dowodów może być skutecznie podważona w toku rozpoznawania apelacji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 czerwca 2017 r., VI ACa 351/16, teza 1, Legalis).

Apelujący skutecznie tej oceny nie podważa, choć jeszcze raz podkreślić należy, że treść zeznań świadków w kontekście faktycznym sprawy nie ma większego znaczenia.

Chybiony pozostaje zatem również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. (pkt 6 zarzutów), bowiem jak już wskazano uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wskazanie przyczyn odmowy wiarygodności zeznań świadków strony pozwanej.

W tej sytuacji ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i przyjmuje za własne.

Zarzut z pkt 1 petitum pomimo, że oznaczony jako dotyczący wadliwych ustaleń faktycznych w istocie ściśle wiąże się z postawionym w pkt 3 petitum apelacji zarzutem naruszenia prawa materialnego (art. 65 k.c.) przy dokonywaniu wykładni oświadczenia woli J. K. zawartego w piśmie z dnia 1 czerwca 2016 roku (k. 24). Rzecz bowiem nie w ustaleniach faktycznych (Sąd I instancji przytacza wszak w ustaleniach treść wspomnianego pisma, a apelujący prawdziwości tego dokumentu nie podważa), ile w interpretacji faktów na gruncie norm prawa materialnego. Ta zaś interpretacja dokonana przez Sąd Rejonowy jest ze wszelkich miar prawidłowa. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że umowa została rozwiązana w innym trybie niż wskazany w piśmie z 1 czerwca 2016 roku, czyli na podstawie § 11 ust. 2 umowy. Wskazuje na to jednoznaczna treść pisma ze wskazaniem wyraźnej podstawy faktycznej rozwiązania umowy i klarownym uzasadnieniem. Nie ma w nim elementów, o których traktuje apelacja. Nawet przyjmując, że pozwany w późniejszym czasie uzyskał wiedzę uzasadniającą rozwiązanie umowy w trybie natychmiastowym to nie złożył nowego oświadczenia, które wszywałoby nowe podstawy rozwiązania umowy i skracaloby okres wypowiedzenia. Ponadto umowa uzależniała skuteczność jej rozwiązania w trybie § 13 ust. 1 lit. b) od wyczerpania procedury, o której mowa w § 13 ust. 2 umowy, a która nie została wszczęta.

Tego ostatniego zagadnienia dotyczy ostatni z postawionych zarzutów apelacyjnych (pkt 2 petitum zarzutów) dotyczący wadliwej wykładni § 13 ust. 2 umowy. I ten zarzut nie zasługuje jednak na uwzględnienie. Wbrew bowiem tezie postawionej w treści zarzutu również bierne zachowanie powoda a nie tylko działania przynoszące negatywne skutki wymagały wszczęcia procedury, o której mowa w § 13 ust. 2 umowy. Wskazuje na to wprost treść zdania 2 ust. 2 § 13 umowy gdzie mowa jest o bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu lub powtarzających się negatywnych działaniach (**zaniechaniach**). Zgodnie z zasadą clara non sunt interpretanda dalsze wywody w tym względzie są zbędne. Apelujący nie dostarcza żadnych racjonalnych argumentów przeciwko takiemu rozumieniu tego zapisu umowy, zaś jego rozumienie tego postanowienia umowy ma charakter życzeniowy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu regulacji z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 z późn. zm.), zasądzając na rzecz powoda kwotę 5.400,00 zł jako wynagrodzenia jego pełnomocnika będącego radcą prawnym.

Tomasz Bajer Jarosław Pawlak Bartosz Kaźmierak